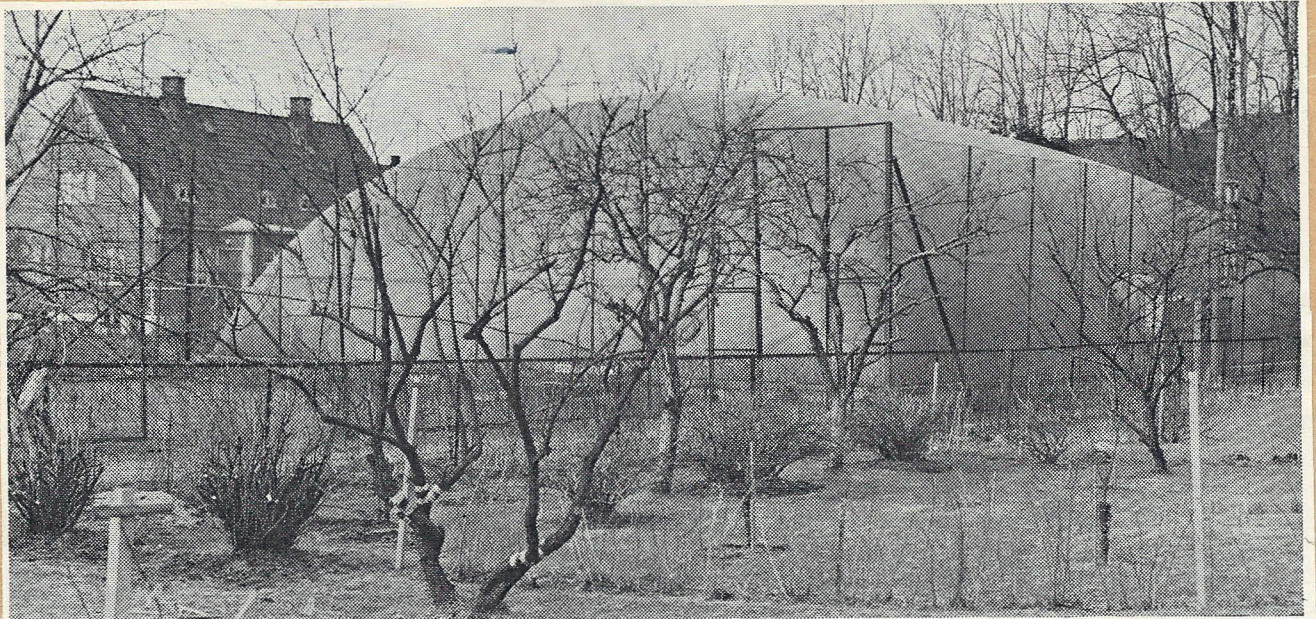

PLASTHALLEN TIL TÅSEN I.L.

OFFISIELT ÅPNET

8 OKTOBER 1966

Tåsenhallen sett fra ca. 50 meters avstand.

PLASTHALLEN PLASERT PÅ BANE III

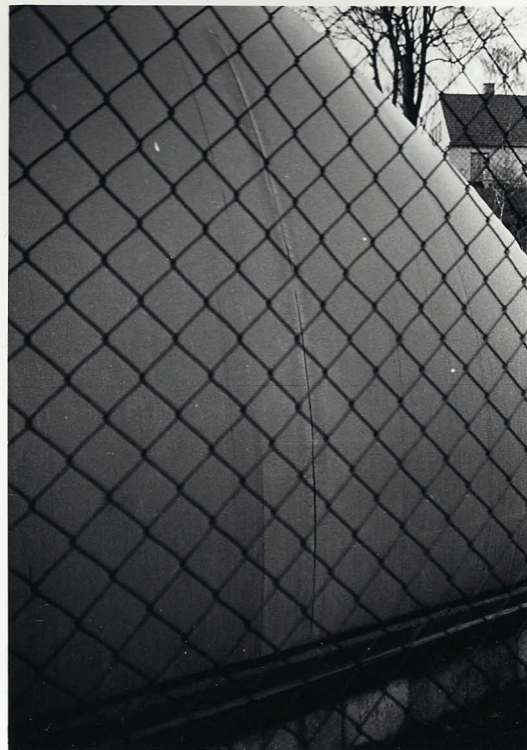

FYRROHMET MED SLUSEINNGANG
TIL PLASTHALLEN

EKSTRIØR FRA PLASTHALLEN

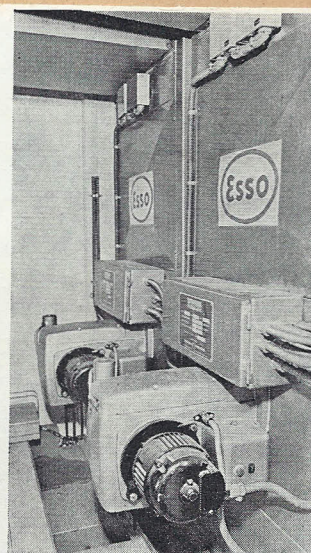
FORANKRINGSBLOKKENE MED BUNNFESTE
FOR PLASTBOBLA

BOBLA BESKYTTET AV TENNISGJERDE

FORANKRINGEN PÅMONTERT TAKRENNE

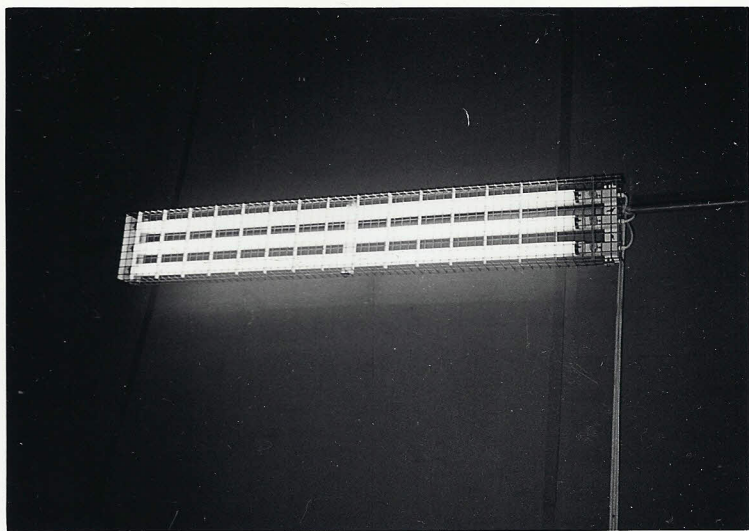

Fra fyrrommet. Det er brukt 2 aggregater, for sikkerhets skyld, i fall et av dem av en eller annen grunn skulle stoppe, holdes hallen oppe og helt eller delvis oppvarmet av det andre aggregatet.

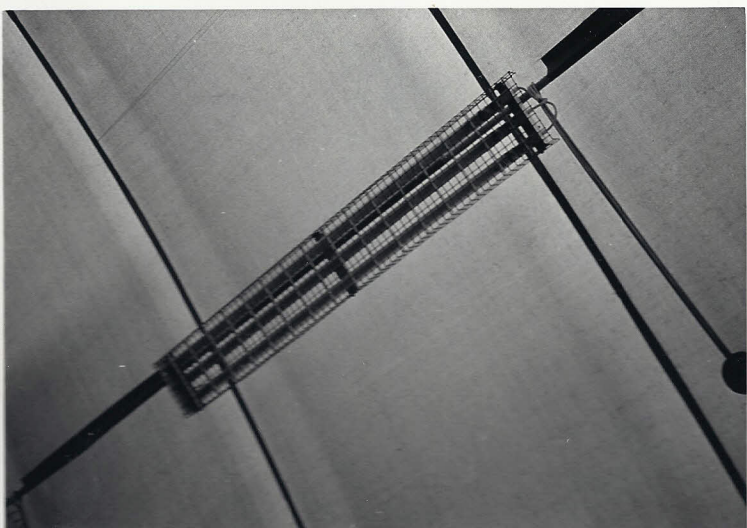
INTERIØR FRA PLASTHALLEN

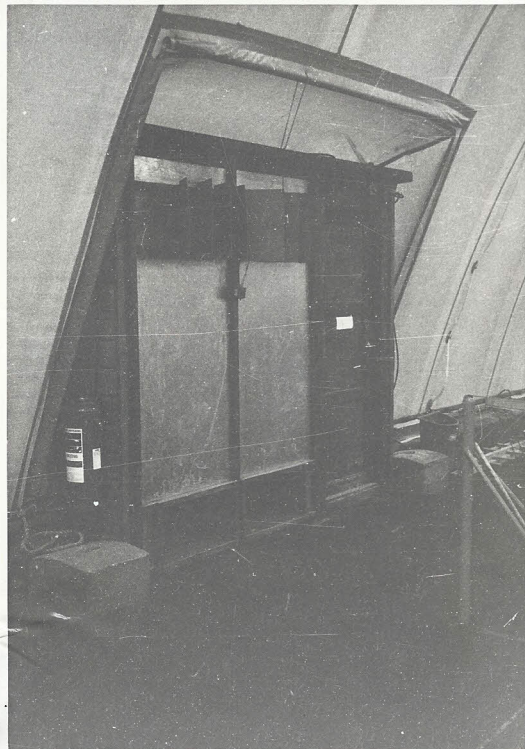
FORANKRINGS-BLOKKER TETTET MED PLAST
KASSE MED DROSSELSPOLER FOR LYARMATURER

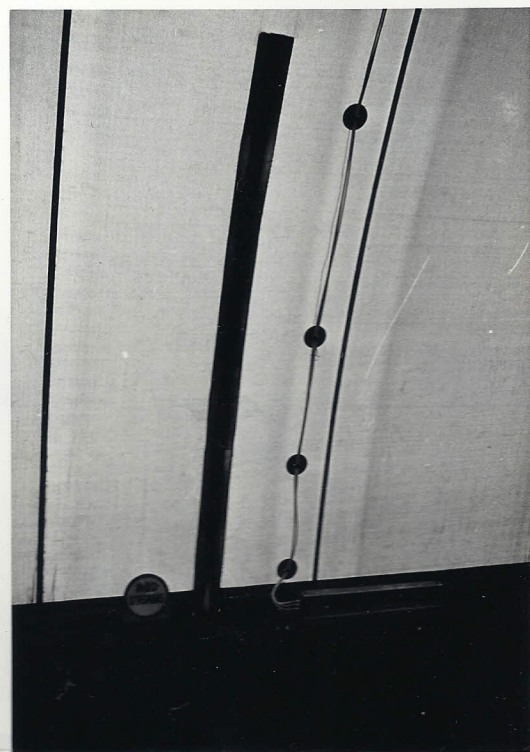
LYSARMATURER 3x65W UNDER TAK I HALLEN

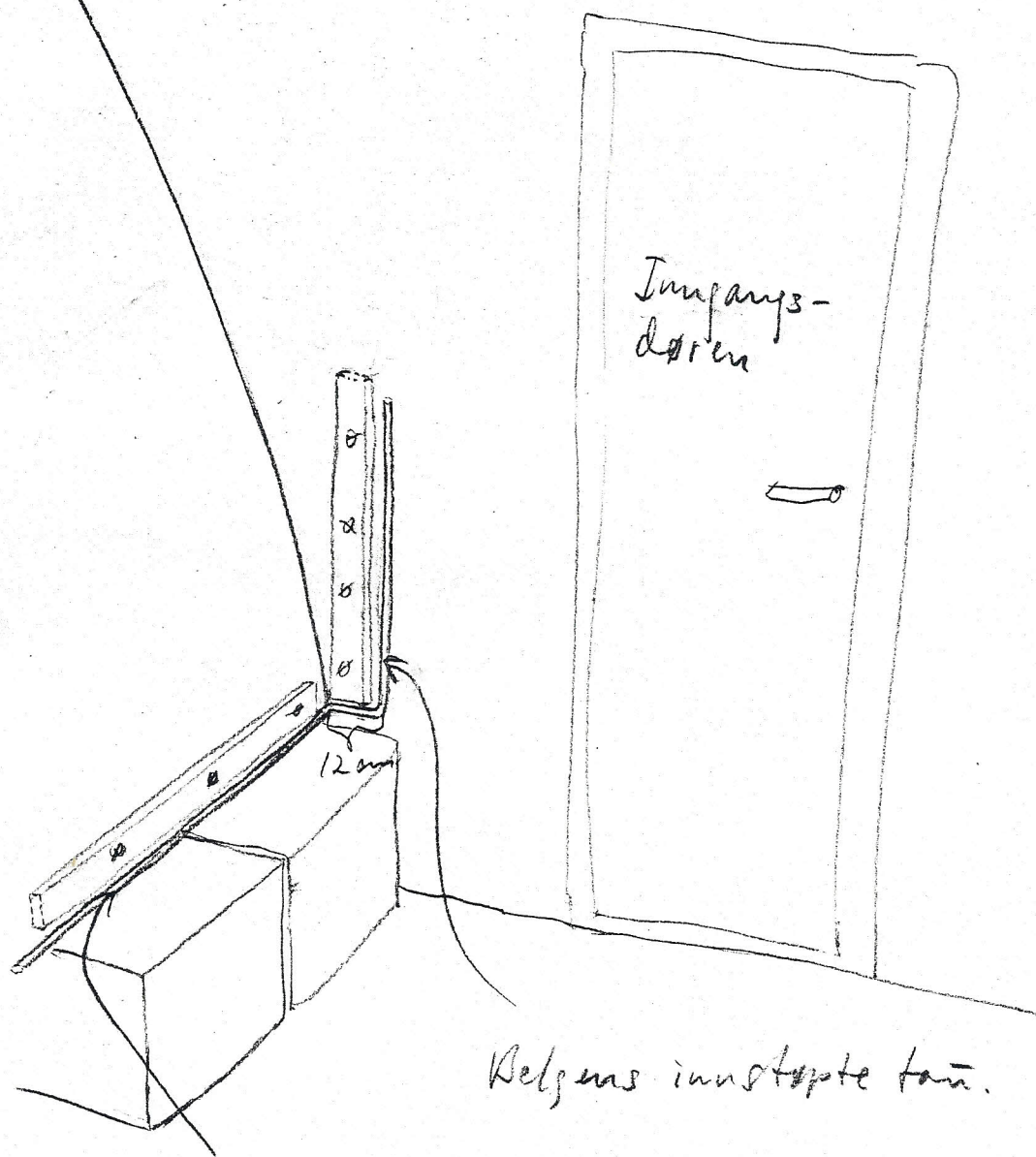
LYSARMATURER 1/2 GITTER LAGET PÅ BESTILLING

FYRROMMETS INVBLÅSNINGSRISTER
MED INNGANGSDØR FRA SLUSE

NØDUTGANG - GLIDELÅS, TIL HØYERE
SEES TILFØRSELSLED, TIL LYARMATUR

Inngangs-
døren

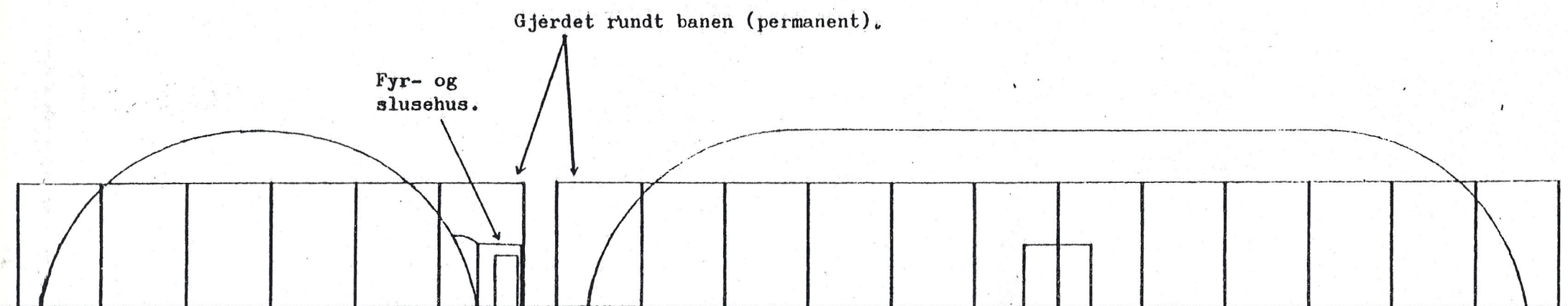
12 cm

Belysningens innstøpte lys.

Hallsveggens
innstøpte lys.

Eksteriør-tegning av hallen.

Målestokk 1 : 200.

Sett mot kortsiden.
Fra øst.

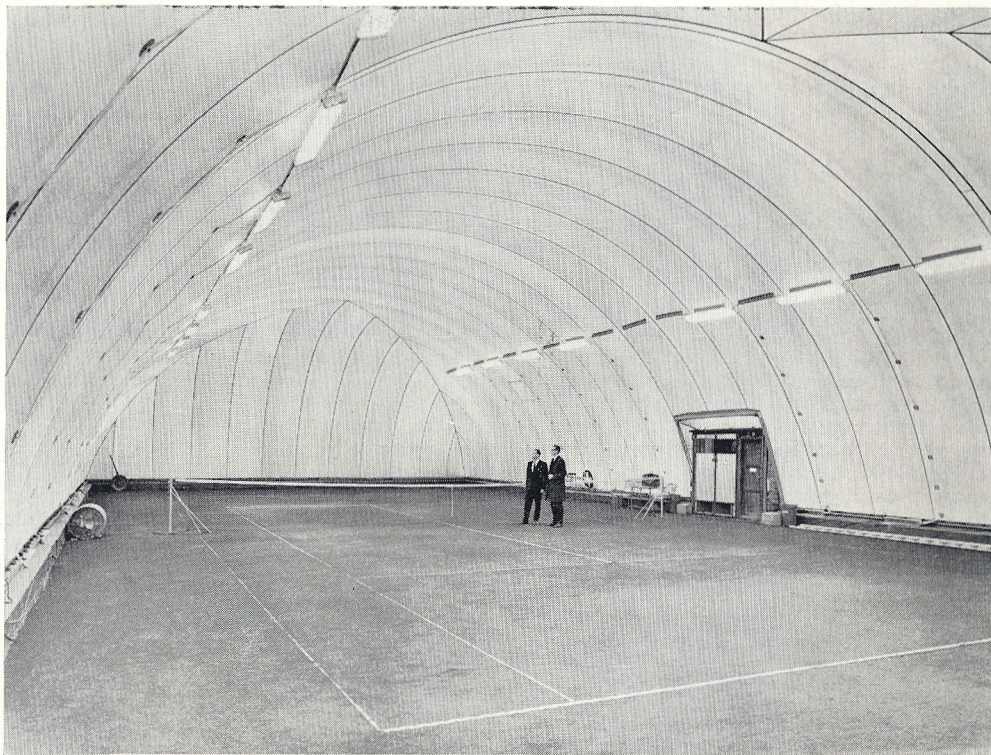
Fig. 1.

Sett mot langsiden.
Fra nord.

Fig. 2.

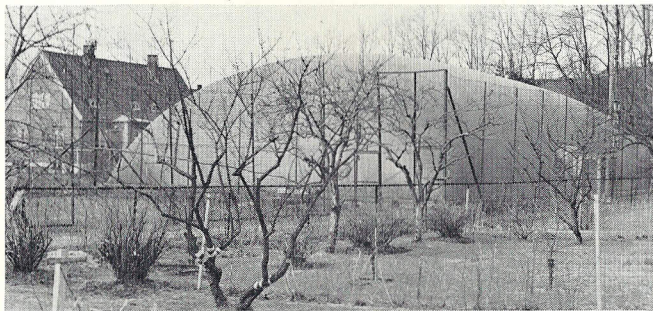
TELT UTEN STENGER

Hallen er meget romslig. Lengden er 36 m og bredden 16 m. Høyden under taket er 8 m. Det er Rolf Bergersen i Tåsen Idrettslag i samtale med vår ingeniør Svein Gulliksen (til høyre) som står midt i hallen.

Siste høst dukket det opp et nytt bygg av en spesiell karakter i Oslo. Det er en

plasthall beregnet på innendørs idrett i vinterhalvåret. ESSO har samarbeidet med

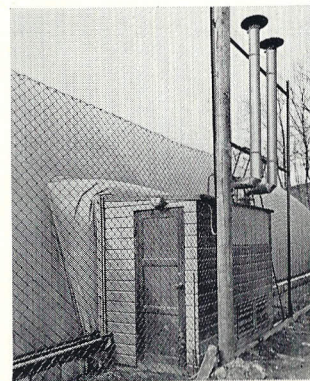

Tennishallen på Tåsen. Om lufttrykket skulle svikte, vil det gå ca. 2 timer før hallen faller ned. I så fall er det bare å blåse den opp igjen som en ballong. Sne som faller på taket, smelter på grunn av varmen innenfra.

Tåsen Idrettslag som står som eier av hallen, og vi har derfor fått herr Rolf Bergersen i T.I.L. til å orientere litt om anlegget.

«T.I.L. har vært det første idrettslag i Norge som har tatt initiativet til å oppføre en slik hall som dette. Kan du si litt om hvordan det hele startet?»

«For mitt vedkommende,» sier Bergersen, «har jeg lekt med tanken i snart 10 år. Men da jeg snakket om en hall i form av et telt, var det ikke fritt for at enkelte dro på smilebåndet. For en 3—4 år siden ble det oppført en del plasthaller i Sverige, og tanken fikk ny næring.

Inngangsdøren ser nok så beskjeden ut. Av hensyn til overtrykket er det 2 dører. Varmeluftsaggregatene er også plassert i dette «inngangshuset».

Høsten 1965 ble bestemmelsen tatt at vi skulle få vår egen hall. Tillatelse fra myndighetene forelå allerede i januar 1966, og på høsten samme år sto hallen oppe.»

«Hallen virker imponerende. Hvor mye duk er gått med?»

«Ca. 900 m² er satt sammen til ett stykke, så det er ikke så rent lite som skal holdes opp.»

«Men hvordan får dere denne «boblen» til å stå, det finnes jo ingen stenger eller bøyler?»

«Nei, noen teltstenger har vi ikke. Kort fortalt holdes det hele oppe av luft. Vi blåser inn luft med hjelp av to varmluftsaggregater og skaffer på den måten et overtrykk inne i hallen. Overtrykket er ikke merkbart, men dog stort nok til å holde duken oppe.»

«Hele dette anlegget, Bergersen, med duken, varmluftsaggregatene osv. må da ha kostet en god slump penger?»

«Det er klart, penger måtte vi ha. Vi var heldige og fikk 20 000 kr. av Oslo Kommune og 15 000 kr. av Statens Ungdoms- og Idrettskontor. 8000 kom inn

i form av innskudd på timeleie, og klubben selv bevilget 5000 kr. Det resterende lånte vi med garanti fra Esso. Ialt kom hallen oss på snau 60 000 kr. Montasjen av hallen ble utført av klubbens egne medlemmer med unntak av nedlegging av oljetank og tilkobling av varmeaggregatene.»

«Dette var anleggsomkostningene, men driften, Bergersen, det koster vel også noe?»

«Her baserer vi oss på timeleie. Denne har vært 10 kr./time for hverdager til kl. 15.00. Etter kl. 15.00 og på søndager er leien 15 kr./time. Klubbens medlemmer betaler noe mindre.»

«Så det er ikke bare deres egne medlemmer som kan benytte hallen?»

«Neida, alle som vil spille tennis, kan komme, og selvfølgelig er alle Esso-ansatte hjertelig velkommen.»

«Er hallen godt besøkt?»

«Ja, jeg tror faktisk det har vært mer tennisspilling i vinter enn det pleier å være om sommeren.»

«Har det vært mange besøkende fra andre idrettslag og institusjoner som tenker på å skaffe seg lignende anlegg?»

«Det kan jeg svare ubetinget ja på. Interessen er stor ikke bare fra idrettsfronten, men også fra industriens side, da med tanke på lagerhaller. I det hele tatt er vi meget fornøyd med denne første driftsse-

Normalt er det nok med 1 varmluftsaggregat, men i sterke kuldeperioder og ved oppstartning kan det være nødvendig med 2.

song, og ikke minst vil jeg si at vi i Tåsen Idrettslag er meget tilfreds med Esso's medvirkning, både under forberedelsene og med den service vi har fått under driften. Jeg kan si at vi vil anbefale Esso til alle interesserte som besøker hallen!»

Vi ønsker Tåsen Idrettslag til lykke med hallen i mange sesonger fremover.

Til slutt bringer Oslo Distrikt — Industrigruppen, idéen videre til de andre distriktene.

Følgende TPI-forslag er blitt premiert:

65-4 HK — J. N. Magnussøn, Personalavd.	
Gelender ved kjellerutgang i Haakon VII's gt. 9 kr.	150,—
65-27 HK — Karl Birkelid/E. Vogel, Driftsavd.	
Markør for ventilspindler	» 300,—
65-4 HK - 65-5 HK — J. W. Hovlung, Personalavdelingen	
2 verneplakater	» 300,—

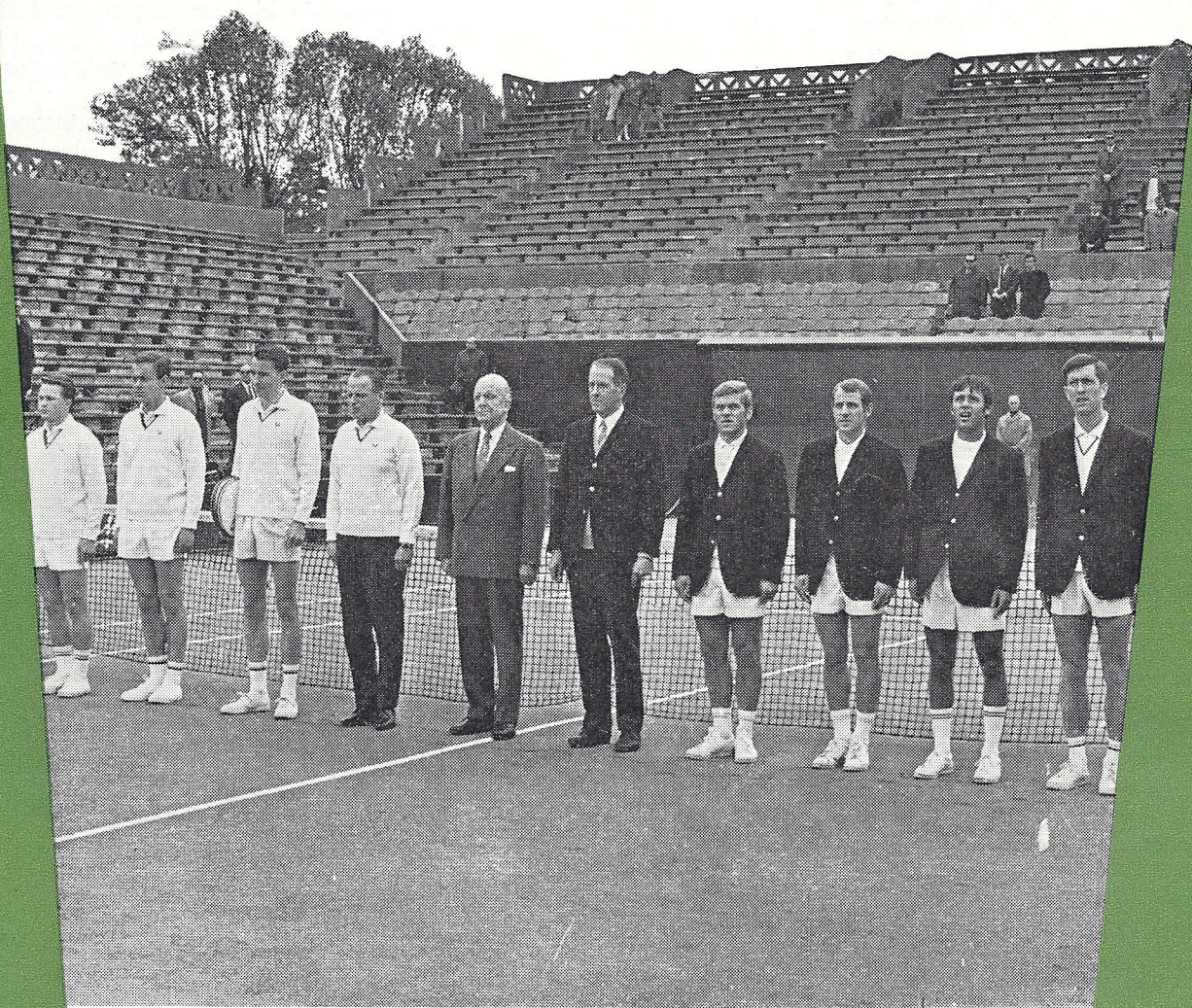

RacketsPORT

Side 6.

Organ for NORGES BADMINTONFORBUND og NORGES TENNISFORBUND

2

JULI 1967 - 7. ÅRGANG

PLASTHALLER

Plasthaller representerer en relativt rimelig form for idrettsbarer. Og fordi de er demonterbare, kan de løse hall-problemet for de klubber som ikke kan erverve tomteareal for oppførelse av en vanlig hall, og det er vel tilfellet for de fleste klubber. Plasthallen kan da brukes som overbygning over klubbens vanlige bane eller baner i vinterhalvåret.

Bildene: Fra Tåsen Idrettslag's plasthall.

Mange er kanskje interessert i å få vite litt mer om plasthaller enn hva man har kunnet lese seg til av aviser og annet, og jeg skal prøve å gi en liten orientering, først om plasthaller i sin alminnelighet, og deretter spesielt om plasthaller som overbygning over tennisbaner.

Generell orientering

Plasthallens konstruksjon

En plasthall er et telt som holdes oppe ved hjelp av et lite overtrykk i luften inne i hallen. Duken er gjerne en kunstfiber-vev belagt med PVC-plast, slik at den blir lufttett, duktykkelsen er ca. 0,7 mm (for de hall-størrelser som er aktuelle for oss). Overtrykket er så lite at det ikke er merkbart. Luften som lager overtrykket frembringes av enten egne vifter for formålet, eller, hvis hallen skal være oppvarmet, man benytter seg av viftene i varmluft-

aggregatene som skal blåse varmluften inn i hallen. Teltet — eller boblen som jeg synes er et treffende navn på hoveddelen av hall-anlegget — er festet mest mulig lufttett til bakken. Befestigelsen kan gjøres på flere måter, meget alminnelig gjøres den ved hjelp av en forankring av betongblokker som er så tunge at de holder seg på plass når boblen pumpe opp, og så tunge at de ikke flytter seg selv i kraftig vind, eller blokkene kan være nedgravd i banen. Inngangen til hallen utføres gjerne som en luft-sluse, dvs. et for-rom. Når man kommer utenfra og inn i forrommet lukker man døren etter seg, og deretter åpner man døren inn til hallen, den luft som da vil strømme ut derfra (p.g.a. overtrykket) stoppes av den første døren.

Lyset tilveiebringes enten ved at hallens vegger eller tak lages av transparent duk eller utstyres med

felter av transparent duk, eller ved lysrør i armaturer som vanligvis henges opp i taket, eller ved kombinasjon av disse metoder.

Oppvarming skjer alminneligst ved hjelp av oljefyrte varmluft-aggregater plassert i et fyr-rom som ligger utenfor hallen, eller fyr-rommet kan være innfelt i hall-veggen.

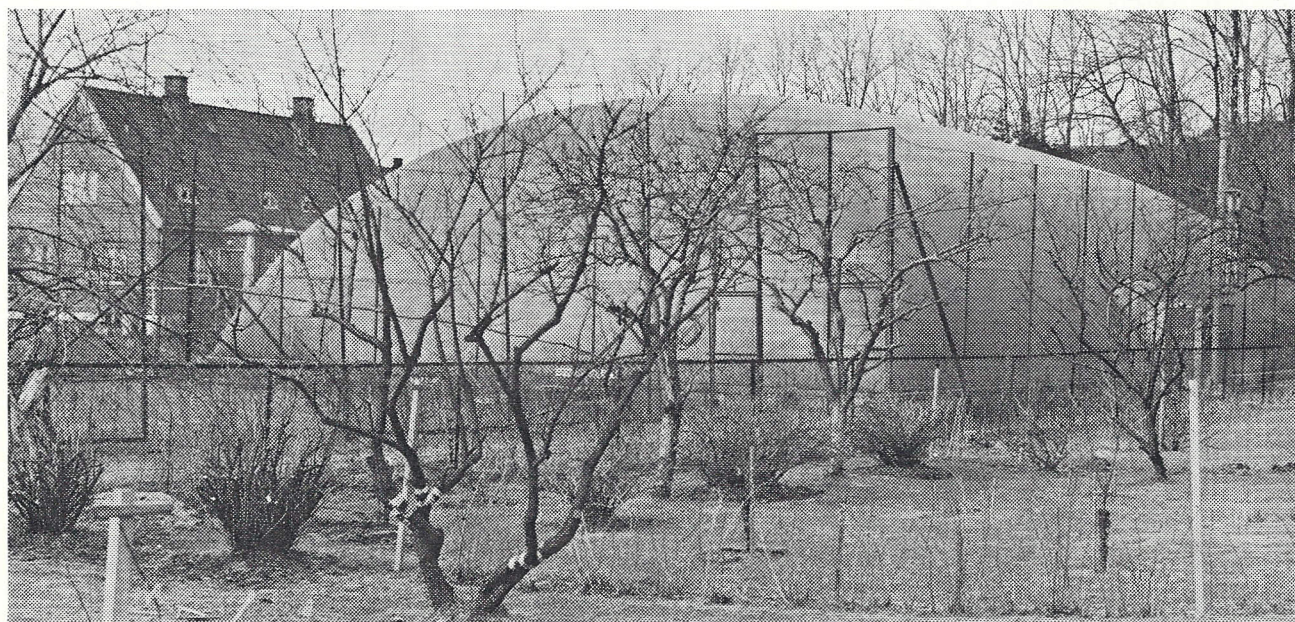
Montasje av en plasthall tar relativt kort tid. En hall av størrelsesordenen 600 kvm. grunnflate f. eks. monteres gjerne på ca. 4 dager av 3 - 4 mann. Det er da forutsatt at slusehus og fyrrom, samt forankringsanordningene foreligger som «byggesett», monterbare ved sammenskruing eller annen enkel metode. Når boblen først er festet til forankringen, tar selve oppblåsing bare en halv times tid.

For å sikre seg mot at hallen faller ned fordi viftene stopper ved strømskift, utstyres plasthaller ofte med nødstrøm-aggregat som helst automatisk kobles inn og ut. Ellers tar det gjerne, før boblen faller helt ned, 1 - 2 timer ettersom hvor lufttett man har klart å få befestigelsen, og hvor rask man er til å stenge ventilasjonsåpninger o. a.

Plasthaller kan gjøres store nok for et nær sagt hvilket som helst praktisk formål.

Driften

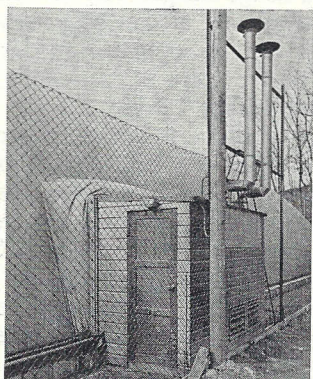
Driften, teknisk sett, av en plasthall blir noe annerledes enn driften av en vanlig hall. Det kreves av dem som skal skjøtte driften en viss teknisk innsikt, og særlig kreves dette for å oppnå en så økonomisk drift som mulig.

Tåsenhallen sett fra ca. 50 meters avstand.

Vanligvis skal en plasthall tas ned hver vår og settes opp igjen om høsten. Den daglige drift består i å kontrollere luft-overtrykket, som må stilles etter vindforholdene, ved sterk vind må trykket økes slik at boblen blir stivere og svaier mindre. (Hvis man ikke har et anlegg med automatikk for dette, etter impulser fra en vindmåler.) Ventilasjonen må passes, den må f. eks. økes når det er nødvendig for å motvirke fuktighet i banedekket og kondensdannelser på vegger og tak, og det må da sørges for en samordnet innstilling av luft-utslippet og inntaket av nyluft, for å bibeholde det ideelle luft-overtrykk. (Hvis ikke anlegget har automatikk som selv sørger for denne samordning.) Snø på taket vil til dels smelte p.g.a. varmen fra duken, til dels kan det være nødvendig å sette den «på gli» ved å dunke i hall-taket med en myk kost el. l. på langt skaft, eller ved at to mann, en på hver side av hallen, bringer snøen til å gli ved hjelp av et rep liggende over hallen, eller man kan gå på hall-taket (hallen tåler det!) og utføre jobben derfra. Når det varsles snøvær for natten, kan det være hensiktsmessig om kvelden å sette termostatene på topp, for å få produsert nok varme til å smelte snø så den mest mulig renner ned av seg selv i nattens løp. For ytterligere å sikre seg mot at hallen brekkes ned av snøen i nattens løp, kan det være det tryggeste også å sette opp lufttrykket. Med det lufttrykk man kan bruke i en hall av den rimeligere type, kan hallen tåle ca. 10 cm våt snø uten å brytes ned.

Da duken ikke gir noen isolasjon mot varmegjennomgang, vil fyrings-utgiftene bli store hvis man ikke innretter seg fornuftig. Man må således sørge for at det holdes så lav temperatur som mulig i hallen, 1 - 3°

Fyrhuset med sluseinngangen, på nært hold, sett utenfra.

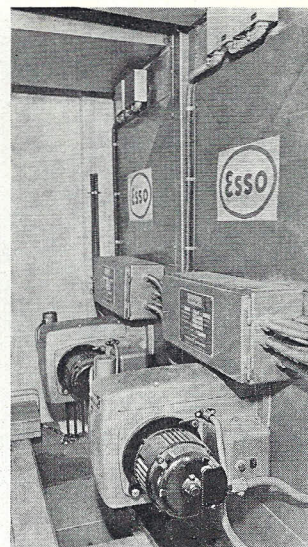
i de tider da den ikke brukes, om natten og på ubrukte dagtimer. I de fleste anlegg vil nok også den bivirkning av dette, som består i at fuktigheten i banens midtparti tørkes langsommere ut, være gunstig. En slik styring av temperaturen i hallen kan man oppnå ved hjelp av en brukstemperatur-termostat og en ikkebrukstemperatur-termostat, samt et tidsur som velger mellom disse i henhold til leieprogrammet for hallen.

Pris og driftsomkostninger

Prisen på en plasthall vil naturligvis avhenge av størrelsen. For å konkretisere det skal jeg ta utgangspunkt i en hall av størrelse 16 x 34,4 meter grunnflate og ca. 6,8 meters høyde, og som er stor nok for f. eks. tennisspill (trening).

I Tåsen Idrettslag, hvor vi i fjor satte opp en slik hall, kom vi frem til en forenklet utforming, kjøpte inn komponentene fra leverandører i aktuelle bransjer, det gjaldt da forankringsmaterialer, selve boblen, materialer til et fyr- og slusehus, varmeanlegg, lysanlegg, og bygget hallen opp selv. For de fleste klubber vil det vel imidlertid bli å benytte seg av tilbud som omfatter det hele levert som «byggesett», i standard-utforminger, og med montering etter tilbud eller regning, eller med byggeleder (etter tilbud eller regning) til å lede oppsetting ved dugnadsinnsats fra klubbens medlemmer. På bakgrunn av de erfaringer vi gjorde under reisningen av Tåsenhallen, vil jeg anslå at anskaffelsesomkostningene — ved en anskaffelsesmetode som den sistnevnte — vil komme til å ligge i området ca. 75.000 kroner, komplett med varme- og lysutstyr og elektrisk installasjon. Dette er da ekskl. bygging eller eventuell ombygging av banedekke. Den nevnte pris gjelder for en meget enkelt utstyrt hall, med hele boblen av noe gjennomskinnelig duk i stedet for med felter av transparent duk, med automatikk bare for varmereguleringen, og uten nødstrømaggregat. Vil man betale mer, kan man få haller som automatisk passer nærsagt en hver funksjon, og som krever mindre tilsyn og manuell innsats.

Når det gjelder driftsutgiftene, anslås for en plasthall som omtalt, utgiftene for en vintersesong å beløpe seg til følgende: For varme ca. 8000 kroner (med Oslo-områdets temperaturforhold), for lys og elektrisitet til motorer ca. 1500 kroner

Fra fyrrommet. Det er brukt 2 aggregater, for sikkerhets skyld, i fall et av dem av en eller annen grunn skulle stoppe, holdes hallen oppe og helt eller delvis oppvarmet av det andre aggregatet.

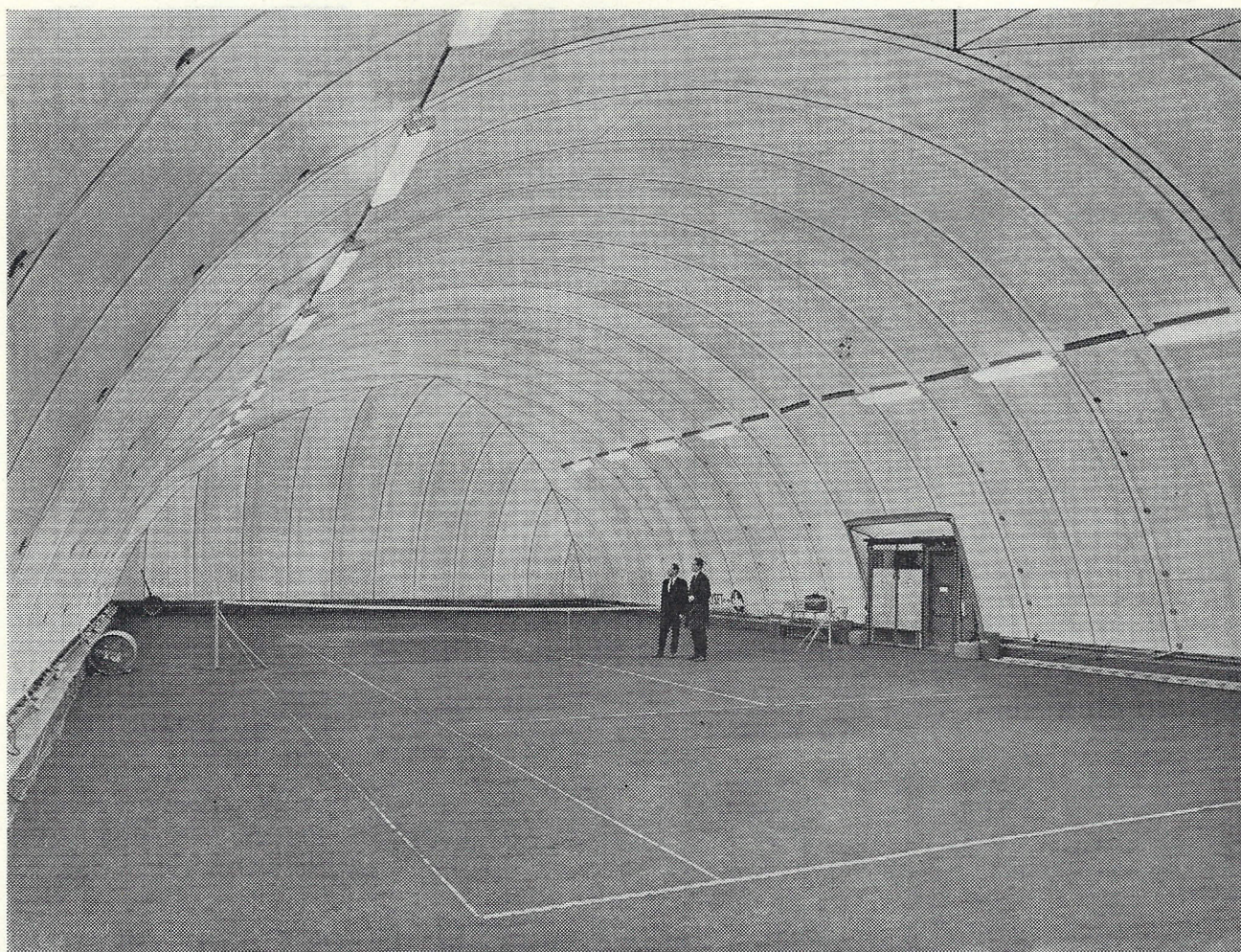
(avhengig av elektrisitetsprisene), og til vedlikehold og fornyelser ca. 6000 kroner. Under fornyelser er da regnet at boblen må skiftes ut anslagsvis hvert 10. år, og det øvrige av anlegget anslagsvis hvert 20. år. (Om man vil avskrive raskere, og således få høyere omkostninger i de første år, er en annen sak.) Til vedlikehold av banedekket, under dets bruk i vintersesongen, må regnes materialforbruk for anslagsvis 1000 kroner. Videre kommer utgifter avhengig av driftsformen o. a., såsom stormskadeforsikring og andre forsikringer, eventuelle lønninger, garderobeutgifter, renter etc.

De angitte tall gjaldt en hall med grunnflate 550 kvm. For en hall av annen størrelse kan regnes omtrent proporsjonalt i forhold til dette.

Plasthaller over tennisbaner

På bakgrunn av erfaringer i andre land, og etter nå å ha en sesongs erfaring med Tåsenhallen, skal jeg si litt om bruk av plasthaller over tennisbaner, og da særlig over baner med en tout cas-dekke.

Det første spørsmål er hallens størrelse. De fleste baner er vel noe over 18 x 36 m mellom gjerdene. Da får man plass til en hall på 17 x 35 meter. Imidlertid, jo større klaring man har, desto bedre, og hvis man er ute etter en hall til treningsbruk, og man dessuten vil komme ut av det så billig som mulig, kan man utmerket godt klare seg med noe mindre. F. eks. har Tåsenhallen med sine 16 x 34,4 meter vist seg stor

Hallen innvendig, sett fra et av hjørnene. Fyrhuset med sluseinngangen sees til høyre.

nok for treningsbruk. Høyden er også et spørsmål, en god lobb skal jo imidlertid ikke være for høy, så for treningsformål kan man godt klare seg med ca. 7 meter (målt ved midten av buen).

Før man setter opp en hall, bør man sørge for at banedekket er plant eller helst en tanke konvekst, dvs. en tanke buet med helningen nedover mot kantene. Derved unngår man, under kraftige regnvårsperioder, at vannet som renner ned av boblen og som ikke maktes absorbert av banedekket siver inn under eller gjennom forankringen og lager vanddammer inne i hallen. Dette kan riktignok unngås ved at man ved hjelp av «takrenner» ved boblens nederkant leder vannet unna, men hvis man gjør dette, eller hvis banen er overdrevent konvekst slik at vannet renner alt for godt unna, kan man kanskje risikere at det blir mindre fuktighet igjen i dekket enn ønskelig, så man blir mer avhengig av vanning inne i hallen.

Særlig om banedekket får man ofte spørsmål: Hvordan tær det seg gjennom sesongen? Blir det for tørt,

eller blir det for vått? Her kan det ikke gis et bestemt svar. Det vil variere fra bane til bane, avhengig av banens oppbygning, grunnvann- og andre fuktighetsforhold (bl. a. under snøsmeltingen), og det influeres også av hvor sterk ventilasjon (luftgjennomgang) man innstiller hallen på, og hvor varmt man holder det inne i hallen. Jeg vil dog tro at man i de fleste tilfeller vil gjøre erfaringer i retning av dem vi har gjort i Tåsen-hallen, og som kort kan uttrykkes slik: Jo lenger det går inn i vinteren, jo mindre fuktighet trenger frem mot midtpartiet av banen, slik at banedekket her blir tørrere enn ønskelig, hvis det da ikke skulle være grunnvann nok til at det trenger opp gjennom kultlaget. At luftstrømmen fra viftene, som i store deler av døgnet også er varm, vanligvis er rettet mot midtpartiet av hallen, forsterker også denne tendens.

Den tørre bane er ikke heldig. For det første er den jo lite behagelig å spille på, og banestøvet sliter på baller og strenger. Et tørt dekke er også sprøtt slik at det lett skaler

seg i stykker, og serveballene som stadig slår ned nær servelinjen vil der etterhvert slite fordyppninger i banen. Videre vil støvet som hvirvles opp, kunne trenge inn i luftanleggets maskineri, (termostater o. l.), hvis ikke kanalsammenføyninger o. l. er helt tette. Man må derfor innstille seg på å vanne midtpartiet en gang i blant, anslagsvis en gang i uken. Hvis man ikke har vannledning på frostfri dybde, kan man hjelpe seg med varmekabel-rør, eller ved å henge slangen opp (f. eks. på gjerdene) slik at den henger høyest på midten og dermed lett lar seg tømme for vann til hver ende, før vannet rekker å fryse.

For å slippe å bruke av den til-målte spilletid i hallen til å kritte, kan man bruke faste linjer. De består gjerne av plastbånd som festes til banen med 3-4" spesialstift. Slike linjer medfører riktignok en del ulemper, bl. a. under banestellet, men man kan regne med at fordelene mer enn oppveier ulempene.

For en innendørs en-tout-cas-bane må man regne med større utgifter til banemel og leire, og hyppigere

banearbeider, enn på banen utendørs om sommeren, bl. a. fordi banen brukes flere timer i døgnet.

De fleste klubber som kunne tenke seg å ha en plashall, er vel av nabohensyn eller andre grunner nødt til å ta den ned om våren. Lagringen av duken kan da gjøres i lagerskur e. l., hvilket nok er det beste hvis transporten til og fra dette kan gjøres på en skånsom måte, eller duken kan rulles sammen til en «pølse» og lagres langs en av bane-gjerdene. Hvis man har forankring av sementblokker kan disse fjernes, om man vil ta arbeidet med dette,

eller de kan beholdes på plass uten at det volder særlig ulempe for sommer-spillet. Man bør da bare spenne et nett el. l. mellom blokkene og gjerdet, for at ballene ikke skal falle bak blokkene.

Kondens på veggene er et ofte forekommende fenomen i plashallen, fordi veggflatene har lav temperatur, det er jo ingen varmeisolasjon i veggene. Kondensen medfører vanligvis ingen annen ulempe enn at den fukter ballene såpass mye at de formodentlig tar til seg mer brunfarge fra banedekket enn nødvendig. Dog kan det en sjelden gang —

under spesielle forhold — som følge av kondens oppstå noe bortimot «regnvær» i hallen. Det er f. eks. når varmen settes på brukstemperatur igjen etter en tid med ikkebruks-temperatur i hallen, hvis det under denne har vært så lav utetemperatur at kondensen har vært sterk og har vært frosset til rim. Kondensen kan til en viss grad reduseres ved å øke temperaturen og luftvekslingen i hallen, noe som jo imidlertid betyr større varmeutgifter, samtidig som banedekket tørres fortere. Man kan også kle veggene med en ekstraduk, da en lett og helst noe porøs duk. Det luftlaget som danner seg mellom hall-duken og tilleggsduken gir isolasjon nok til å redusere kondensdannelsen vesentlig, samtidig som det reduserer varmetapet og dermed driftsutgiftene. Tilleggsduken må legges bare på veggene, ikke under taket, fordi man er avhengig av en viss varmegjennomgang i taket for å smelte snø. Det tilbys også haller med en slags dobbeltduk som skal forhindre kondens, men disse blir dyre.

Hvis forholdene ellers ligger til rette for det, kan plashallen utmerket godt stå også om sommeren, slik at man er uavhengig av været. Luft- og varmeanlegget må da, når solvarmen blir sterk, innstilles på stor luftgjennomstrømning (stort luftutslipp, stor nyluft-tilførsel) for å forhindre en ubehagelig høy temperatur i hallen. Hvis viftene ikke makter tilstrekkelig slik luftfornøyelse, kan man spe på med ekstra vifte, eller montere et enkelt overrisslingsanlegg (vannslange med huller i) for avkjøling av duken på utsiden.

Rolf Bergersen.

Norge sist i Dubler Cup

Turneringen om Dubler Cup er en nasjonskonkurranse i veteranklassen over 45 år. De andre nasjonene tar denne turnering meget høytidelig og det er en usedvanlig hyggelig konkurranse, der gamle mestre møtes for å sammenligne eventuelle «biltringer» og tekniske ferdigheter innen tennis. Det viser seg at de tekniske ferdigheter er godt vedlikeholdt og det presteres fin tennis under disse konkurranser.

Norge hadde i år tatt ut Hans Jacob Haanes, Knut Vaage og Karl Grinaker, men i siste liten fikk Haanes en kraftig influensa og måtte holde sengen mens Vaage og Grinaker alene skulle greie brasene. Nå kom kampene i år for tidlig på oss norske og det var så som så med treningen. Det ble derfor stor påkjennning, noe som særlig kom frem under de siste kamper mot Sveits, der begge de norske var plaget av skader. De andre nasjonene stilte med flere mann og egen kaptein og arrangementet var hyggelig lagt opp med selskapielg samvær om kvelden og en bankett lørdag kveld. Grinaker som Norges kaptein overrakte gaver fra NSF som ble meget vel mottatt.

Østerrike vant i år og stilte med den gamle Davis Cup-spiller Redl og en «ung» spiller, Pfifferling, som var meget sprek (45 år). Finalen mellom Østerrike og Tyskland ble meget jevn og endte med seier til Østerrike 3—2. Norge møtte Tyskland i første runde og hadde ingen sjanser så tidlig i sesongen. Det ble tap 0—5. Mot Sveits burde det imidlertid blitt norsk seier etter 2—0 første dag. Men særlig Vaage var plaget av sin Akhilles-hæl og tente ikke på alle pluggene dagen etter. Hadde Norge hatt tre mann som bestemt, ville nok kanskje resultatet blitt annerledes. Nå ble det for meget spill på to mann. Norge burde ellers kunne hevde seg godt i disse kamper med en Johan Haanes på plass, og vi får håpe at kampene kan arrangeres litt nærmere Oslo en annen gang. Nå gikk kampene i forøvrig idylliske omgivelser i Bad Dürkheim (i Syd-Tyskland) og det blir jo en lang (og kostbar) reise. Kampene om Dubler Cup har betydning for et intimt samarbeid nasjonene i mellom og det bør for fremtiden ordnes slik at kampene kan spilles uten så store utgifter for spillerne selv.

Resultater: Tyskland—Norge 5-0: Schmidt/Grinaker 6-3, 6-0. Fürst/Vaage 6-4, 6-4. Schmidt/Thomas—Vaage/Grinaker 6-1, 6-2. Thomas-Morr/Vaage 6-3, 6-2, Fürst/Grinaker 6-4, 6-4. Sveits—Norge 3-2: Grinaker/Dr. Fass 6-3, 4-6, 6-4. Vage/Blass 6-4, 3-6, 7-5. Dr. Fass/Blass—Vaage/Grinaker 6-4, 7-5, Blass/Grinaker 1-6, 6-2, 6-3. Dr. Fass/Vaage 6-4, 6-4.

Ingen landskamp mot Skotland i år

Etter programmet skulle vi hatt landskamp mot Skotland, for både damer og herrer, 2. - 3. september i år. For en tid siden meddelte imidlertid det skotske tennisforbundet at det var umulig for damene å stille opp. Vel, tenkte NTF, da får vi la det gå som herrelandskamp. Men nå har Skotland meddelt at heller ikke herrene har anledning til å komme. Så det blir altså ingen Skotlands-kamp i år. I stedet har skottene foreslått landskamp 11. mai neste år.

Vi ønsker alle tennis- og badmintonspillere

En riktig God Jul

og

Et Godt Nytt år

Aske

BOKTRYKKERI OG OFFSET A/S
ERFJORDSGT. 8 - STAVANGER

LYSET ER FRA

Landets første plasthall for tennis har fått anerkjennelse for belysningen. Tennisfolk som Gunnar Sjøwall og Finn Søhol har prøvespilt den og gitt toppkarakter for god belysning. Tåsen Idrettslags nye tennishall er IFA-belyst. Dette beviser at IFA lysrørarmaturer er det beste også på nye uprøvete felter. Tennis-president Kåre D. Nielsen spår en fremtid for plasthaller i tennis klubbene våre. Husk IFA-lys er med å gjøre en ny hall sportslig vellykket.

International Farvefabrik %

AVDELING ELEKTRIC

BERGEN

IFA har også levert armaturene til plasthallen ved Njårdhallen.